

LEDČICKÉ NOVINY

XV. ročník, červenec-září 2014

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané,

do konce tohoto volebního období zbývá jen krátkoučký čas. Protože nevím, zda budu mít ještě příležitost se s Vámi setkávat jako dosud, ráda bych využila této příležitosti a Vám všem, kteří nejste lhotejní k dění v obci, dokážete rozumně, s nadhledem a vlastním názorem posuzovat věci veřejné, děkuji za ochotu a pomoc, bez které by se naše obec neobešla.

Domnívám se, že za uplynulá léta se nám podařilo dost věcí, na něž můžeme být pyšní, a které nám mnozí v sousedství závidí. Všichni společně - i s těmi jen žehrajícími na nesnesitelnou politickou situaci v obci, bychom dokázali zcela určitě více.

Osobně za velký úspěch považuji dokončení všech infrastrukturních sítí, které jsou z hlediska obecního rozpočtu velmi nákladné a poslední mimořádnou splátkou úvěru, již naše zastupitelstvo na svém posledním zasedání odsouhlasilo, de facto obec zbaví všech závazků, tedy dluhů!

Jak se říká, papír unese vše a ústa mohou vychrlit slibů, kolik se jim zachce. Musíme si však uvědomit, že jakákoliv činnost se vždy odvíjí od financí, které v rozpočtu máme nebo formou finančních dotací mimo stanovený rozpočet získáme. Na tom nikdo nic nezmění a nezmění, leda, že by tento nepsaný zákon porušil. To ovšem vede, jak se nezdálo, dovídáme ze zpravodajství sdělovacích prostředků, dokonce i k bankrotům obcí. Nikdo z nás si to určitě nepřeje.

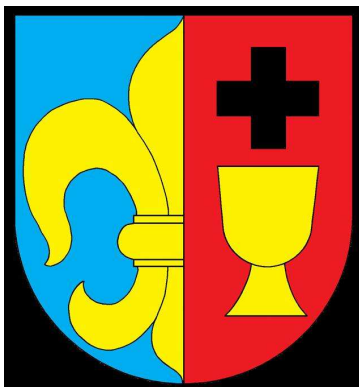
Každý, kdo měl možnost se být jen trochu seznámit s prací zastupitele v malé obci ví, že to není o boji politických stran, nýbrž o práci a spoustě volného času, který na úkor svého osobního volna obci, tedy nám všem věnuje.

Touto cestou děkuji všem svým kolegům, zaměstnancům obce, základní a mateřské školy, ale také všem členům organizací a sdružení působících u nás v Ledčicích, s nimiž jsem měla možnost spolupracovat, za jejich úsilí, za pořádný kus poctivě odvedené práce ve prospěch nás všech. Je neoddiskutovatelná.

Milí Ledčičáci, využijte svého volebního práva, nebuďte lhotejní k dění v naší obci a přijďte k volebním urnám, máte jedinečnou příležitost spolurozhodovat o její budoucnosti. Vězte, že lhotejnost je horší než třeba chybné rozhodnutí. To lze dříve nebo později nějak napravit, ale lhotejnost znamená, že Vám zřejmě nezáleží na tom jak a v jakém prostředí Vy, Vaše děti a vnoučata budete žít.

Všem, jimiž Vy občané, v nadcházejících volbách dáte svůj hlas, přeji hodně štěstí, moudré a uvážlivé rozhodování, promyšlené nakládání s obecním rozpočtem. Jednejte, prosím, tak, jako byste hospodařili s vlastními penězi, s vlastním majetkem – tedy odpovědně. Za to Vám předem děkuji!

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

Ve třetím čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

50 let Knorová Monika čp. 23, 50 let Emmer Luboš čp. 41, 55 let Kubíčková Anna čp. 107, 55 let Vlnářová Alena čp. 51, 55 let Sirový Aleš čp. 159, 55 let Sloboda Ladislav čp. 45, 60 let Postránecký Vlastimil čp. 137, 65 let Rousová Hana čp. 208, 65 let Černý Miloslav čp. 222, 65 let Sypecká Alena čp. 128, 65 let Šatalíková Zdeňka čp. 4, 70 let Michl Jaroslav čp. 46, 70 let Křtenová Marie čp. 95, 70 let Srbová Olga čp. 111, 75 let Křičková Anna čp. 54, 80 let Tichá Anna čp. 171, 81 let Šimralová Marie čp. 198, 81 let Hýbl Václav čp. 153, 81 let Justa Václav čp. 97, 87 let Černá Olga čp. 177, 87 let Bušilová Růžena čp. 48, 88 let Justová Hedvika čp. 33.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Jejich život se naplnil

Ve třetím čtvrtletí letošního roku nás navždy opustili: Anna Foučková, čp. 232, Anna Zemanová, čp. 60 a Antonín Kratochvíl, čp. 198.

Čest jejich památce!

Vítáme naše nejmenší

Ve třetím čtvrtletí letošního roku se u nás v Ledčicích narodil Šimon Bradna z čp. 163, Sabina Drábková z čp. 142, Viktorie Klatovská z čp. 84 a Eliška Bartošová z čp. 209.

Dětem i jejich rodičům přejeme štěstí a zdraví!

Novinky

- před nedávnem se uskutečnila premiéra filmu Jana Svěráka **Tři bratři**, jehož některé scény byly natáčeny i v Ledčicích. Konkrétně na naší naučné stezce Praotce Čecha. Pozorný divák ji zajisté pozná, i když na vrchol Řípu byl „naklíčován“ zámek Hluboká. V titulcích filmu si můžete povšimnout poděkování obci Ledčice. Nádherná výpravná pohádka má mezi diváky veliký úspěch, protože baví děti i dospělé. Každý, komu se podařilo i v pokročilejším věku tak trochu zůstat dítětem, je velmi šťastným a bohatým člověkem, jemuž nehrozí stále „blbá nálada“ a okolní svět se mu pak rozhodně nezdá k ničemu. Zajděte si na pohádku, která má, na rozdíl od mnohých jiných, šťastný konec a prožijete příjemně očištný a oživující „proces“. Určitě nebudete litovat.
- počátkem listopadu bude v sále U Cinků otevřena **výstava fotografií** roudnického fotografa Jana Tichého (1971), který se nejraději toulá po Českém středohoří, Českosaském Švýcarsku a Podřipsku. Můžeme se těšit také na jeho žánrové obrázky naší vesnice. Všichni jste srdečně zváni. Datum vernisáže bude včas sděleno.
- blíží se **volby do obecního zastupitelstva**. Komunální politika v malých obcích se týká hlavně práce. Krásné, naplňující, vysilující, ale přechasto i nevděčné. Protože „zavděčit se“ každému, zkrátka není možné. Na celé této modré planetě neexistuje člověk, který by to dokázal. Přesto je skvělé, když se stále ještě najdou schopní a odpovědní „dřiči“, kteří jsou ochotní pro svou obec tuto práci, či spíše SLUŽBU, nezištně poskytnout. Přijďte jim prokázat důvěru a dát jim svůj hlas. Jen vy rozhodnete o budoucnosti Ledčic.
- 8. listopadu pořádá obec Ledčice tradiční předvánoční „nákupní“ **zájezd do polské Kudowy Zdróje**. Hlásit se můžete už nyní na obecním úřadu.

(IP)

Aktualitky

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 21. 7. 2014 v 19 hodin U Cinků

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

1. Přijetí dotace z Fondu cestovního ruchu
2. Dodatek ke smlouvě
3. Různé: a) Podání žádosti o finanční příspěvek – povodňový program
b) Odborný posudek protipovodňových opatření - čištění rybníků a revitalizace vod. příkopů
c) Změna č. 2 – ÚPD obce Ledčice
d) Rozpočtové opatření č. 3

4) Diskuse

1) Přijetí dotace z Fondu cestovního ruchu

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje přijetí dotace z rozpočtu Středočeského kraje a uzavření smlouvy o poskytnutí dotace ve výši 90 tis. Kč.

Usnesení č. 106 bylo schváleno.

2) Dodatek ke kupní smlouvě

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Dodatek kupní smlouvy, uzavřené s panem Nikolajem Rozhokem na stavební pozemky par. č. 396/4 a 396/9 v k. ú. Ledčice.

Usnesení č. 107 bylo schváleno.

3) Různé:

a) Podání žádosti o finanční příspěvek – povodňový program

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje podání žádosti o finanční příspěvek do programu Obnova majetku, vyhlášeného MMR ČR.

Usnesení č. 108 bylo schváleno.

b) Odborný posudek protipovodňových opatření - čištění rybníků a revitalizace vodních příkopů.

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje vypracování odborného posudku protipovodňových opatření v dílčím povodí obce Ledčice s uzávěrem Ledčické strouhy.

Usnesení č. 109 bylo schváleno.

c) Změna č. 2 – ÚPD obce Ledčice

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje vypracování Změny č. 2 ÚPD obce Ledčice, firmou Kadlec K. K. Nusle spol. s r. o.

Usnesení č. 110 bylo schváleno.

d) Rozpočtové opatření č. 3

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření č. 3

Usnesení č. 111 bylo schváleno.

4) Diskuse

1. Starostka obce informovala o předání ocenění v soutěži Vesnice roku 2014 – Zlatá cihla, za stavbu kulturního a společenského centra U Cinků, v souladu s Programem obnovy venkova.
2. Zahájeny demoliční práce a následná výstavba nové zdi tvořící hranici s nemovitostí č. p. 43 ve vlastnictví pana Petra Reichelta.

3. Informace o pokládání věnců dne 1. 8. 2014 u pomníku padlých na návsi a následné otevření výstavy U Cinků.
4. Informace o zaměření školní zahrady a objednání nového geometrického plánu pro oddělení části pozemku par. č. 1547/2 – užíváno jako školní zahrada.
5. Dotaz: paní Věra Novotná se ptá, zda bude po otevření výstavy taneční zábava? Odpověď: zatím není rozhodnuto.
6. Dotaz - paní Jitka Holajová se ptá, zda mají občané, postižení lokální povodní, možnost požádat o finanční příspěvek? Odpověď - starostka obce: v tomto konkrétním případě musejí požadovat plnění na pojišťovně.
Dále, proč nebyla obeznámena s tím, že jí byly odstraněny prádelní šňůry a kolíčky z kovové konstrukce, kterou používala k sušení prádla. Odpověď - Tomáš Šourek – byla odstraněna pouze část konstrukce, a to z bezpečnostních důvodů.
Neustále ji šikanují děti a sousedé – střilejí po kočkách. Odpověď - starostka obce informovala o možnosti podání oficiální písemné stížnosti.
7. Pan Procházka vznesl dotaz, jaký je aktuální stav ve věci Archeoparku Ledčice. Přítomný zástupce budoucího archeoparku pan Beran se nabídl, že seznámí s aktuálním stavem věci individuálně.

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 16. 9. 2014 v 19 hodin U Cinků

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

1. Smlouva o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvě o právu provést stavbu č. IV-12-6017603/VB/001 Ledčice, KNN p. p. č. 3346-50 a 3352 – Obec Ledčice
2. Prodej vodního díla Ledčice - rybník „Pod Uličkou“
3. Různé: a) Změna č. 2 ÚPD obce Ledčice
b) Rozpočtové opatření č. 4
c) Darovací smlouva KÚSK – Vesnice roku 2014
d) Mimořádná splátka úvěru
4. Diskuse

1) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje uzavřít Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvě o právu provést stavbu č. IV-12-6017603/VB/001 Ledčice, KNN p. p. č. 3346-50 a 3352 – Obec Ledčice, pro ČEZ Distribuce, a. s. se sídlem Děčín IV Podmokly, Teplická 874/8, PSČ 40502, IČ 24729035.

Usnesení č. 115 bylo schváleno.

2) Prodej vodního díla Ledčice - rybník „Pod Uličkou“

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje přihlásit se do výběrového řízení o koupi vodního díla Ledčice, o případném navýšení nad minimální částku rozhodne rada obce.

Usnesení č. 116 bylo schváleno.

3) Různé:

a) Zastupitelstvo obce Ledčice rozhodlo na základě stanoviska zpracovatele dokončit Změnu č. 2 ÚPD obce Ledčice a rozhodnutí o zahájení prací na nového územním plánu ponechá zastupitelstvu obce, které vzejde z voleb v říjnu 2014.

Usnesení č. 117 bylo schváleno.

b) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření č. 4 obce Ledčice.

Usnesení č. 118 bylo schváleno.

c) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje přijetí daru ve výši 40 000 Kč včetně uzavření Darovací smlouvy, Krajským úřadem Středočeského kraje, za ocenění ZLATÁ CIHLA v soutěži Vesnice roku 2014 .

Usnesení č. 119 bylo schváleno.

d) Mimořádná splátka úvěru

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje mimořádnou splátku úvěru.

Usnesení č. 120 bylo schváleno.

4) Diskuse

- a) Infocentrum u Cinků - výběr dodavatele na výpočetní techniku - předsedající představila 3 firmy z výběrové řízení a to:
 - 1. IDC - celkové vybavení za 76 tis.
 - 2. Anthill - celkové vybavení za 82 tis.
 - 3. Stampi - celkové vybavení za 79 tis. Ceny jsou uvedeny bez DPH
- b) Stížnost paní Kubienová - projednání stížnosti na zdejší mládež, která ruší večerní klid na hřišti před školou a ničí majetek p. Kubienové, konkrétně venkovní síť v oknech jejího domu - předsedající oznámila, že danou věc již řeší a s mládeží je domluvená na schůzce dne 17. 9. 2014 od 17:00 u Cinků. Pro natažení sítě bude využito celé výšky konstrukce a zveřejněn provozní řád hřiště.
- c) Hospodaření obce za 1 – 6/2014 - předsedající seznámila s hospodařením obce Ledčice.
- d) Chodník na Cikánku – T. Šourek vznesl dotaz, jak to vypadá se stavebním povolením na chodník směrem na Cikánku - předsedající sdělila, že vyhláška byla zveřejněna a stavební povolení odbor dopravy zpracovává, a poté bude zahájeno výběrové řízení na firmu, která práci provede.
- e) Pan Konopík - dotaz na směnu pozemku - práce na směně pozemku byly zahájeny již koncem roku 2012 a vzhledem k hypotéce, kterou má pan Konopík na pozemky včetně domu, není možné se s hypoteční bankou domluvit o odblokování pozemku, které požaduje katastrální úřad, aby mohl směnu provést. Celá záležitost bude předána právníkovi.
- f) ředitelka školy paní Sypecká upozornila, že je opět promočený strop ve škole v přístavku, kde je nyní ložnice pro děti z MŠ - bude provedena výměna stropních kazet. Dále zmínila, že zatéká voda do chodby ve škole u WC a při větším dešti se situace stále opakuje - odvedení vody bude provedeno vykopáním drenáží a odvedením dešťové vody od objektu. Odvlhčení zdi v MŠ odkopáním zeminy podél obvodové zdi ve dvoře, položením izolační folie a zasypaním štrkem.
- g) pokácení topolu před školou - předsedající oznámila, že bude v nejbližší době pokácena a na jeho místě budou vysázeny nové stromy, a to pyramidální duby.
- h) pan Libor Hofman návrh: cesta za stodolami - opět velké díry - nutná oprava
- i) pan Martin Živný návrh: oprava komunikace kolem dětského hřiště - bude opravena recyklátem
- j) starostka obce - nutná oprava kanálu na silnici vedle domu č. p. 82 - opravu provede pan Josef Miler
- k) pan Srba dotaz za pana Švehlu: zda může odvést povrchovou vodu drenážními rourami přes obecní cestu k rybníku - bude domluveno přímo s panem Švehlou

Kulturní střípky

Dopis

Vážení ledčičtí přátelé,
velmi děkuji, že na mě pamatujete s Ledčickými novinkami. Když jsem si přečetla článek „Obchod paní Sněženky“, jeho poslední věta: Co vy na to?, mě inspirovala k následujícím řádkům. Po smrti mého tatínka za mnou přišli tři mladí vietnamští hoši s prosbou, abych jim pronajala domek, který po něm zůstal. Prodávali na tržišti v Kralupech od rána do pozdního večera. Nájem nebyl veliký, ale i tak jsem se jim navíc starala o prádlo. Nemohla jsem jinak, protože jsem si říkala, co kdyby to byly moje děti. Odejít z rodné země tisíce kilometrů daleko za prací a obživou rozhodně není lehké. Po čase jsem začala hlídat holčičku Linh, které jsem říkala Linda. Po svém příletu z Vietnamu, než přišla ke mně, strávila asi měsíc u své tety v Teplicích, kde pochytila i několik českých slov. A tak jsem pro Lindu denně chodila po vyučování do školy, psala s ní úkoly, povídaly jsme si o všem možném, ukázala jsem jí práci na zahradě, a tak nám čas pěkně utíkal. Linda byla velice šikovná, milá, chápavá a inteligentní děvčátko. Brzy mně i manželovi přirostla k srdci. Milovala krupicovou kaši, kterou jsme jí museli naučit vařit, stejně jako pudink a jiná jídla.

Vzpomínám si, jak mi jednou až zatrnulo, když se její rodiče zdrželi a přišli si k nám pro ni později, než obvykle. Linda posmutněla a najednou řekla: „Maminka asi nechce já.“ Velmi mě rozrušila představa chmurných myšlenek a trápení malého dítěte v cizí zemi, a tak jsem se jí snažila vysvětlit, že ji rodiče milují, ale že mají hodně práce. Všechno nakonec dobře dopadlo. Ve škole byla Linda oblíbená, měla hodně kamarádek a jeden spolužák jí dokonce říkal Lindínko. Tenhle „nápadník“ jí i půjčil kolo, takže se pokoušela jezdit. Držela jsem bicykl za sedlo a volala na Lindu: „Šlapej!“ Ona ale slezla a řekla: „Babičko, já nevím, co je to šlapej.“ A tak jsme si všechno vysvětlili a nakonec děvčátko jezdilo tak, jako by bylo s kolem srostlé. Brzy mě její rodiče pověřili, abych jí nějaký velociped koupila. Vybrala si přesně takový, jaký jí půjčoval kamarád. Linda se mnou trávila po dva roky také celé prázdniny. Jezdily jsme vlakem na výlety, protože nikdy před tím v něm neseděla, poznávaly jsme blízké i vzdálenější okolí a pořád jsme si povídaly. Linda už uměla česky velmi dobře, tak vzpomínala na život ve Vietnamu. Žila u babičky v Ho Či Minově městě v malém domečku za tamní zoologickou zahradou, kam s babičkou často chodila za zvířátky. Do Čech ji dopravil tatínkův kamarád. Otec na ni čekal na letišti v Praze, ale když ji chtěl obejmout, utekla před ním, neboť ho vlastně neznala, nepamatovala si ho, a tak se ho bála.

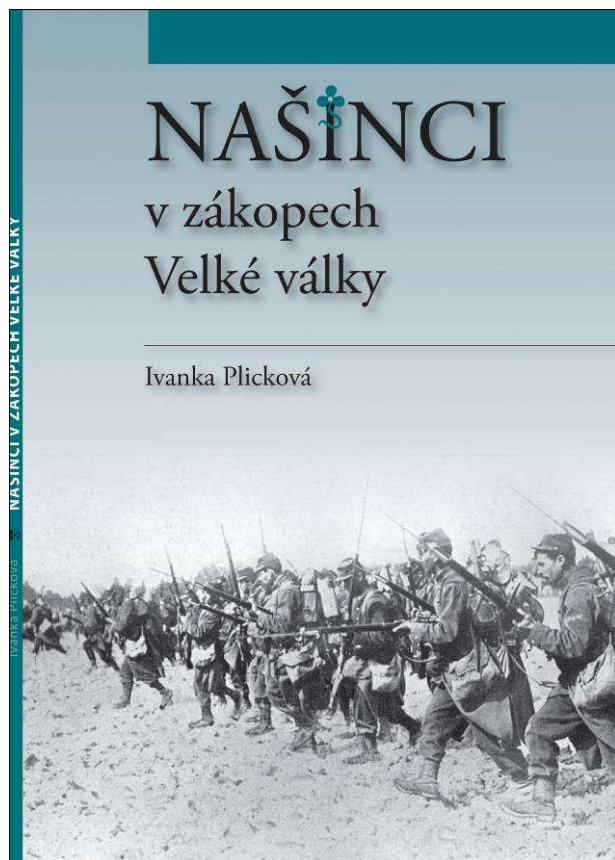
Linda velmi toužila po nějakém sourozenci. Dočkala se sestríčky, když jí bylo necelých deset let. Z Vietnamu přiletěla i babička, a tak holčička zářila štěstím. Hned po tom, co jsme napsaly školní úkoly, spěchala od nás domů, aby nakoupila (babička uměla jen vietnamsky) a postarala se o vše, co bylo nutné. Linda už byla velmi samostatná, a tak moji pomoc potřebovala stále méně. Přesto se k nám čas od času přišla podívat, často i s maminkou, babičkou a sestrou. Loni (16. 10.) bylo Lindě osmnáct let. Studuje na oděvní škole v Praze, kde dnes s rodiči také žije. Ti mají pronajaté celé patro v obchodním domě ve Vršovicích. Když se s Lindou občas potkáme, padneme si do náruče. Vždyť byla jako naše! Máme na ni i na celou její rodinu, příbuzné a známé jen ty nejlepší vzpomínky. Všechno je v lidech. Ať jsou odkudkoliv a mají jakoukoliv barvu kůže. Tolik moje „zkušenost“ s „našimi“ Vietnamci.

Srdečně vás všechny zdravím, Zdenka Krumpholcová, Kralupy nad Vltavou

Za krásné vyprávění paní Krumpholcové patří veliký dík. Stejně jako blahopřání k jejím osmdesátým narozeninám, které by nikdo této nesmírně vitální a šarmantní ledčické rodačce nehádal. Přejeme jí především pevné zdraví, hodně zasloužené rodinné pohody, klidu a neutuchajícího elánu. Navrch pak mnoho šťastných kilometrů ujetých bez nehod a karambolů v jejím novém autíčku.

V tomto týdnu jsme dokončili podlahu v Ledčické stodole. Díky tomu si zde počínaje 20. říjnem, můžete přijít zahrát stolní tenis. K dispozici jsou dva stoly, jak jsme informovali v předchozím vydání Ledčických novinek. Zájemci o sportovní vyžití se mohou přihlásit na obecním úřadu.

Našinci v zákopech Velké války

Člověk je zřejmě tvor nepoučitelný. Ani tragédie, které svět postihly v minulém století – dvě světové války – nebyly, bohužel, lekcí dostatečně tvrdou. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, se někde stílí, vraždí, ozývá se dětský pláč a křik naplněný strachem z vojáků...

Minulost je třeba neustále připomínat jako varování před bolestí, zabíjením a novými hroby, abychom se s protiválečnou písní Marlen Dietrich zase nemuseli ptát: „Řekni, kde ty kytky jsou...“ (Sag mir wo die Blumen sind).

Mnohé informace autorka čerpala z ledčické školní kroniky, psané ve válečných letech 1914-1918, z deníku vojáka, ze starých fotografií, z rodinných vzpomínek i pamětí legionářů. Její vyprávění o ledčických mužích, kteří bojovali ve válce, od jejíhož vypuknutí letos uplynulo sto let, je plné informací, které se běžně dohledat nedají a o nichž se v hodinách dějepisu žák sotva co doví. Právě v tom je její práce obzvláště cenná. Nejenže dává nahlédnout do doby vzdálené očima pamětníků, současně přibližuje její atmosféru, jejího ducha.

Také zásluhou zápisků řídícího Aloise Seidla do školní kroniky. Několikrát v ní kupříkladu zmínil častou pomoc ledčických vojáků na frontě. Psal také o tom, jak nemilosrdně zasáhla zdejší občany. Civilisté čím dále tím hůře snášeli bídu, nedostatek potravin, mléka pro děti, léků, osiva k hospodaření i nepřítomnost mužů, což vedlo

k posílení emancipace žen, jež byly nuceny zastávat i dříve čistě mužské práce. Navzdory rostoucí nouzi byli ti, co zůstávali doma, solidární s těmi na válečném poli.

Zvláštní místo patří památce mladičkého ledčického rodáka Antonína Frice (1891-1914), jehož jméno, stejně jako dalších jednatřiceti našinců, je rovněž zvěčněno na pomníčku padlých na tamní návsi. Jeho deníček, z něhož čerpala, je plný kontrastů – drobných a vzácných radostí, dlouhých hodin vyčerpání, strachu a hrůzy, naděje i zoufalství. Z každého jeho slůvka je cítit beznaděj z toho, „jak jsou vojáci bezcitně ovládáni, jak jsou denně zneužívány ‚velké‘ pojmy, jak je s člověkem manipulováno ve jménu těch nejušlechtlejších idejí“.

Antonín Fric mohl v životě ledasčeho dosáhnout, mohl milovat, vychovat děti... Avšak padl jako jeden z mnoha. „Ti, kteří přežili, zjistili, že v očích vládců nemá člověk žádnou cenu...“ zdůrazňuje autorka.

To byl také jeden ze stěžejních důvodů, proč Ivanka Plicková sepsala útlou, leč zajímavými fakty nabitou knížku Našinci v zákopech Velké války. Připomněla „včerejšek“, abychom - řečeno jejími slovy – „posoudili dnešek a vážili si ho... Dějiny k nám denně mluví a varují. Co jim odpovíme?“

Knihu vydala obec Ledčice (277 08 Ledčice 45; www.ledcice.cz; tel.: 315 765 513).

„26. ledna 1915 vypravuje správa školy 564 kusy papírových podešvů pro vojíny v poli zásluhou výpomocného učitele Antonína Šorma. Před tím 24. 10. 1914 vypraveno za sebrané dětmi peníze 8 párů dětmi zhotovených vlněných punčoch, 8 párů vlněných nátepníků a balík cupaniny.“

Zapsáno řídícím Aloisem Seidlem do ledčické školní kroniky

První světové válce je rovněž věnována expozice, instalovaná od 1. srpna 2014 U Cinků.

Autorka Ivanka Plicková výstavou představuje nejen našince bojující na válečných polích, ale také návštěvníky seznamuje s příčinami jejího vypuknutí, jejím průběhem i důsledky. Nabízí ukázky válečné korespondence, dokumenty i fotografie ze života obyčejných vojáků a současně dává nahlédnout do historie československých legií.

Výstavu se jí podařilo sestavit také díky vám, spoluobčanům. Všem, kteří jste z rodinných pozůstalostí zapůjčili exponáty, touto cestou ještě jednou děkujeme. Vy, kteří jste expozici ještě neviděli, nepropáste šanci. Zpřístupněna bude do 20. října 2014.

(JV)

Tečka za prázdninami

Jak se stalo letitým zvykem, udělali jsme ji poslední srpnovou sobotu na našem cvičáku. Ledčičtí kynologové ve spolupráci s Mysliveckým sdružením Ledčice-Jeviněves připravili tradiční Den zvířat a dětí.

Pravda, letos se nepodařilo získat ani koně, ani dravce, protože jejich majitelé mezi nás z různých důvodů nemohli přijít, nicméně litovat nemusíme. Měli jsme totiž trumf v rukávu, jaký je zpravidla určen jen pro významné sešlosti politiků. Kam se na nás hrabou... Nad vzorně seřazenými psy a jejich psovody, které sledovaly desítky párů dětských i dospělých očí, několikrát zakroužil Zephyr, pilotovaný naším místostarostou Josefem Milerem. K velkému nadšení dětí

zamával křídly i rukou a zahájil tak odpoledne plné her, smíchu a místy i sebezapření.

Poté, co chlupáči několika ras předvedli, jak to u nich při „vyučování“ chodí a školákům připomněli, že se prostě poslouchat musí také v psí škole, a že pro život lidský i zvířecí potřebujeme určitý řád, se začalo soutěžit. Skákalo se a běhalo přes překážky, především dívky mohly předvést, jak zvládají švihadlo, „lovily“ se rybky, podle obrázků poznávaly psí rasy, střílelo se na terč... Občas bylo nutné zatnout zuby a překonat sám sebe. Ukázalo se totiž, že zvládnout alespoň jedno kolečko „žabáků“ kolem revíru není zase taková legrace, jak to na první pohled vypadalo. Dlužno dodat, že mezi ledčickými „obojživelníky“ se našli bohatří, kteří při skákání dokonce kvákali.

Po sportovních a vědomostních kláních borcům vyhládlo. Kručení v břiše zaháněli bramboráčky, pečenými klobáskami, gulášem z divočiny, a aby toho nebylo málo a někdo, nedej bože, neumřel hladu, nechyběly ani koláčky plněné mákem či tvarohem, bábovka, ba i něco slaného pod zub se našlo.

Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. Proto také všichni soutěžící dostali tašky plné dárečků i mlsání. Ostatně, proč ne! Vždy tu pomyslnou tečku za prázdninami, které utekly jako voda, udělali společně.

Snímky Aničky Holubové ml. dokazují, že jsme se rozhodně nenudili.

(JV)

Šťastné a veselé

U vchodu do ledčické hospody U Šemíka stojí opřený pár lyží, saně a boby. Uvnitř je naklizené. „Kazeták“ hraje jednu koledu za druhou, bílé ubrusy na slavnostně prostřeném stole a svícny z chvojí, nazdobené vánoční stromček a pod ním krásně zabalené dárky – měkké i tvrdé – přesně, jak to má být. A ta vůně! Zapálený františek, smažený kapr, řízky vepřové i „dietní“ kuřecí, pravý podkrkonošský kuba, obložené chlebíčky, bramborový salát, vánočka, štrúdl, vanilkové rohlíčky i „slepovaná“ linecká kolečka. Do posledního detailu dokonalá štědrovečerní atmosféra. Pak už pomalu přicházejí ti, kteří to všechno mají „na svědomí“, hlavní iniciátoři a aktéři sousedských vánoc: pan Ruda a Jana Křestáková, od nichž vyšel prvotní „impulz“, Miroslav Müller zvaný Doktor, Ladislav Hodek, v jehož

domácnosti se většina dobrot chystala, Ivana Tomášková („autorka“ výzdoby, štrúdlu a skvělého pečiva) s přítelem Stanislavem Trnkou, Radka Jandová, Jiří Vorlíček, Petra a Josef Hudečkovi, Josef Došek všemi přezdívaný Motorek, Lukáš Bartoš, Helena Kaclíková a Láďa Sloboda. Všichni přesně podle „bontónu“ oblečeni do „společenského“. Pánové ve valné většině v oblecích, z nichž jim vykukují bílé košile a parádní kravaty, dámy pak v tom nejlepším, co jim domácí šatní skříň nabídla. Paní Ivana se dokonce zachumlala do kožichu a jen co zavřela za sebou dveře, prohlásila: „Brr, tam je dneska samec!“ Paní Jana, která přišla v zápětí, složila svůj velký deštník se slovy: „Ale že tam chumelí!“ Pak už si všichni popřáli „Šťastné a veselé“ a usedli k prostřené tabuli.

Po doslova „lukulských hodech“ došlo také na tradiční partnerské a kamarádské polibky pod větvičkou jmelí, společný zpěv nejkrásnějších českých koled, k rozkrajování jablíček i rozbalování dárků od Ježíška. „Hodní“ byli pravděpodobně všichni, neboť nikdo nezůstal neobdarován. Nakonec kohosi napadlo, že když je ten Štědrý den, mělo by se jít na půlnoční.

A tak se celá společnost přemístila k ledčickému kostelu svatého Václava, kde si sborově zazpívala dalších pár koled. Všem bylo hezky u srdce, i slzička ukápla. V čem tkví taková zvláštnost, že se o těchto „Vánocích u Šemíka“ zmiňujeme právě v dnešních Novinkách? Inu v tom, že celá tato „akce“ se uskutečnila v nejpárnějších dnech uprostřed letošního léta. K „opravdovým“ Vánocům sice neodmyslitelně patří tradiční Ladovský kolorit: vánoční stromček, jesličky, sněh, čepice, kožichy, šály a rukavice. Ale proč nevybočit ze všedních dnů a nepobavit se po svém?

Třeba tak, že si v létě užijeme nefalšovanou atmosféru „pravých českých Vánoc“ se všemi jejich zvyky a obyčejí. I když šlo na první pohled o recesi a kratochvíli, příprava letních svátků byla naprosto poctivá. Začala stejně jako v prosinci pořádným uklidem, patřičnou výzdobou a aranžováním adventního věnce, pokračovala vařením, pečením a smažením „dobrot“, aby „finále“ bylo dokonalé. Všichni ke svému překvapení nakonec zjistili, jak je příjemné a pěkné být takto pospolu a smysluplně se pobavit ve vzájemné účtě a přátelství.

Nezbývá než partě nadšenců „od Šemíka“ pográtulovat k výbornému nápadu, k bezvadné mystifikaci i k zábavě k nezaplacení, při níž k sobě našli cestu starousedlíci s „náplavami“. Závěrem se sluší poznamenat, že U Šemíka skoro nikdy není pusto a ticho - už díky nekonfliktní povaze a příjemné obsluze majitele hospůdky, pana Stanislava Klimenta. Pod jeho záštitou tu mají například členové ledčického vzdělávacího a podporovacího spolku ŘIP svůj „štamgastský“ stůl a u něj příslušná „právoplatná“ místa k posezení. Tady se diskutují a „řeší“ často doslova státní, ne-li planetární záležitosti. Spolek byl také svého času v Ledčicích „první vlaštovkou“, která letní „Štědrovečerní pohádku“ do naší obce přinesla. Proto ŘIPU i jeho následovníkům patří moje přání: „Šťastné a veselé“, přátelé, a dejte o sobě všichni zase brzy vědět. (IP)

Co víme o vietnamské rodině?

Co znamená rodina pro nás Čechy? Otec, matka, děti. Pak už nic. A přiznejme si, že taková česká rodina příliš pohromadě nedrží, na příbuzné se často zapomíná. A o prarodiče nikdo moc nestojí, obvykle žijí osamoceni a zapomenuti, mnohdy končí v domovech pro seniory.

Vietnamská rodina je naprosto něco jiného. Pokud jste se s ní dostali do bližšího kontaktu, jistě jste si povšimli poslušnosti dětí, pevného přirozeného řádu uvnitř rodiny a široké solidarity s blízkými i vzdálenými příbuznými. Na první pohled je patrné, že pouta ve vietnamské rodině jsou obecně mnohem pevnější než u nás a je kladen větší důraz na soudržnost a vzájemnou pomoc mezi všemi jejími členy.

Vztahy jak ve společnosti, tak v rámci rodiny, byly ve Vietnamu významně ovlivněny konfucianismem, jedním z hlavních ideových proudů starověké Číny, jehož stěžejní náplní je etika zaměřená k sladění zájmů jednotlivce, společnosti a státu, stanovující společenské normy a povinnosti člověka – zvláště poslušnost vůči starším a nadřízeným. Konfuciáni považovali vztah mezi rodiči a dětmi za naprosto primární, neboť se podle nich odvíjelo veškeré další jednání jedince. Vycházeli z předpokladu, že bude-li se syn chovat ke svým rodičům uctivě a zdvořile, bude se v dospělosti chovat stejným způsobem i k ostatním lidem a ve společnosti tak bude vládnout pořádek a klid. Konfuciáni věnovali mimořádnou pozornost vymezení vztahu mezi rodiči a dětmi. Zásady správného chování syna k otci, resp. dětí k rodičům, byly později zařazeny do všech zákoníků. Závazky dětí vůči rodičům však trvaly i po smrti rodičů. Vietnamci odedávna vyznávají kult předků a věří, že duše zemřelých se vrací na náš svět a v dobrém i ve zlém ovlivňují osudy živých. A tak v každé domácnosti umísťují na viditelném místě oltář předků jako výraz toho, že na své předky a zahynulé blízké nezapomínají. Na oltáři bývá podobizna, ve výroční den smrti předka se na něm zapalují vonné tyčinky a pokládají oběti - dušené kuře, rýže a různé ovoce. Následuje úklona a modlitba před oltářem. Je to také příležitost k setkání všech členů rodiny a přátel. Dnes jsou pochopitelně veškeré zákony týkající se závazků dětí vůči rodičům již minulostí, uctivé chování a oddanost však zůstaly ve Vietnamcích hluboko zakořeněny. Těžko bychom našli Vietnamce, který by zanedbával své staré rodiče a nepostaral se o jejich potřeby.

Všeobecně platí, že Vietnamci si starých lidí váží pro jejich moudrost, chodí se s nimi radit. Kromě toho, že svůj čas věnují vnoučatům, téměř každé ráno vycházejí do parku a věnují se tchaj-t'i či jinak posilují své tělo a ducha. Proto je pro Vietnamce nepochopitelné, k čemu jsou dobré domovy pro seniory.

Hlavní slovo v rodině má sice muž, přesto i ve Vietnamu platí známé rčení o hlavě a krku rodiny... Vietnamští rodiče své děti milují, vychovávají je však přísně, ovšem bez fyzických trestů. Vedou je jak k poslušnosti, slušnosti, pracovitosti a poctivosti, tak k úctě ke starším lidem. Starší děti se zcela běžně dovedou postarat o své mladší sourozence, a to s téměř rodičovskou pravomocí. Děti jsou rovněž vedeny k úctě ke vzdělání, jež je pro všechny Vietnamce téměř posvátné. Hlad po vzdělání, jež má více než tisíciletou tradici, je bytostně cítit v celé společnosti. V zemi je jen 6 % negramotných, což je méně než ve Spojených státech. A jaké je postavení učitelů? I po třiceti letech od maturity se na lunární Nový rok chodí popřát panu učiteli...

Iva Klinderová

Ještě jeden Nový rok

Zatímco jsme rok 2014 již dávno přivítali, naši vietnamští spoluobčané tak učinili letošního 31. ledna. Lunární Nový rok, *Tet Nguyen Dan*, zkráceně *Tet*, je pohyblivý svátek, který se slaví mezi 21. lednem a 20. únorem. Lunární nový rok začíná, když je měsíc v novu, oslavy pak trvají celý týden. Tento svátek je nejdůležitější v roce, pro Vietnamce je to svátek klidu, lásky, pohody a přátelství. Nový rok 2014 je ve znamení Koně, *Giap Ngo*.

Tet se slaví v rodinném kruhu, proto se také mnoho Vietnamců, žijících v různých koutech světa, na tyto svátky vrací domů do Vietnamu. Každá rodina musí mít na svátky doma stromeček nebo aspoň větévku kumkvaty nebo malé stromky rozkvetlých meruněk (na jihu) či broskvoní (na severu). K tradičním jídlům patří slaný koláč *banh chung*, který se připravuje z lepkavé rýže, plní se fazolemi, tučným vepřovým masem, to vše se zabalí do velkých zelených listů dong a omotá tenkými našťipanými bambusovými trískami. Další tradiční novoroční jídlo představuje kandované ovoce a zelenina, maso v rosolu, dušené maso s bambusovými výhonky, vařené kuře, vepřová dušená šunka a samozřejmě miska slavnostní lepkavé rýže. Na oltářích předků se o Tetu tradičně obětují peníze a ovoce.

Děti dostávají od rodičů místo dárků peníze pro štěstí. Peníze jsou obvykle v červených obálkách, na přední straně zdobených obrázkem.

Nesmírně důležitá je pro Vietnamce první návštěva v novém roce. První, kdo vstoupí do domu s přátelskými a dobrými úmysly, přinese celé rodině štěstí po celý další rok.

Rok Koně vystřídá 19. února 2015 rok Ovce.

Iva Klinderová

ŠKOLNÍ OKÉNKO

První školní den

V tento sváteční den přejeme nastávajícím ledčickým prvňáčkům zvědavost, trpělivost a odvahu při vykročení k novým znalostem. Všem pak radost z poznávání a spoustu úspěchů ve škole i v aktivitách ve volném čase.

Pohled do historie

Ohlasy na novou ledčickou publikaci

Nevelký spisek věnovaný Velké válce a připomínce jejích ledčických účastníků, z nichž mnozí se do rodné vsi nevrátili, měl, stejně jako doprovodná výstava, vcelku široké ohlasy. Dovolím si zde uvést alespoň několik z nich.

Ten nejvzdálenější přišel až z USA od pana **Josefa - Joe Vovsa**, který se zmiňuje o svém otci Antonínu, jenž se po vyléčení zranění mohl vrátit ke svému učitelskému povolání do zdejší školy:

„Velmi děkuji za tu knížku o Ledčicích. Zase kousek historie naší rodiny. Sto let! Tak dlouhá doba! Kam se ten čas poděl? Můj otec měl veliké štěstí, že byl raněn na ruské frontě do paty, když všichni leželi na zemi a chránili se před „snipers“. Kulka mu roztrhla uniformu na zádech a neminula botu a patu. Převezli ho do zázemí, a pak se dostal do Vídně, kam za ním moje máti zajela. Je to za námi, ale musí se to připomínat! Zdravím vás všechny, Pepa“

Václav Voves, ledčický rodák, dnes žijící v Roudnici, vzpomíná takto:

„Tatínek můj babičky z matčiny strany se z Velké války nevrátil. Padl. Můj děda, manžel mé babičky Marie Vovsové, dostal povolávací rozkaz ve velmi nevhodný čas. Musel narukovat dva dny před vlastní svatbou. Právě se pekly svatební koláče. Vrátil se díky zranění po dvou letech (1916), a tak se teprve nyní mohl oženit. Můj otec se narodil v roce 1917.

Dovolte, abych vyjádřil svoje uznání, úctu a obdiv za pietní připomínku Velké války, padlých rodáků, jimž přišli důstojně poděkovat a zapálit svíčky za každého z nich jejich ledčičtí současníci, za knihu i za výstavu, za niž by se nestydělo leckteré velké město.“

Paní **Milena Hrubá**, prapříbuzná Antonína Frice, mladého ledčického rodáka, jenž padl v 1. světové válce:

„Právě jsem dočetla knížku paní Plickové. Chtěla bych Vás poprosit, až s ní budete mluvit, abyste jí vyřídil náš obdiv a dík od nás, dalších prasynovců a praneteří Antonína Frice, jak za tu knížku, tak za uspořádání výstav. Ještě jednou taky díky, že jsme se mohli zúčastnit tak důstojné vzpomínky na padlé vojáky z Ledčic.“

Pan **Josef Fric**, prasynovec padlého autora „válečného deníčku“ Tóny (Antonína) Frice, napsal:

„..... akce se podle mého mínění velice vydařila. Mám Vám vyjádřit obdiv od našich příbuzných z Prahy a Stochova, kteří byli také na výstavě....“

Jaroslav Marsa, spomyšelský kronikář, píše svoje dojmy:

„... musím se přiznat, že jsem se hned v sobotu večer dal do čtení povídání o Velké válce a dočetl to jedním dechem dnes dopoledne. Nemám slov! Čtení byl úžasný zážitek, a protože jsem se tehdejší válečnou situací donedávna zaobíral dost podrobně, mohu s klidným svědomím říct to, co říkám, kudy chodím: velmi lidsky, bez zbytečných kudrlinek je to podáno čtenářům ve formě pro ně stravitelné... Jednoduše řečeno, blahopřeji nejen ke knížce, ke zdařilé oslavě u pomníku, výborně instalované výstavce... Děkuji za příjemné a milé přijetí ve vaší obci. Nezbyvá, než ve skrytu duše závidět, co všechno se dá v několika lidech udělat, zařídit a zorganizovat. Čest vám všem za odvahu se do takové akce pustit a nakonec ji celou dovést ke zdárnému konci... Bylo ctí moci se vzpomínkové akce zúčastnit. Zdravím všechny dobré lidi v Ledčicích, kteří jen nechodí kolem a případně nepomlouvají, ale naopak přiloží ruce k dílu a pomohou podle svých sil a možností tam, kde je to třeba.“

Roudnický pan vikář, podřípský **farář Martin Brousil**, vikář podřípský napsal:

„Vážená paní starostko,

velice rád bych napsal přímo paní Ivance Plickové, ovšem nemohu na ni nalézt kontakt. Činím tak tedy Vaším prostřednictvím a prosím, abyste jí tento e-mail přeposlala.

Účastnil jsem se ve Vaší obci vzpomínky na padlé v 1. světové válce a navštívil též vernisáž výstavy věnované této události nejenom z obecného pohledu, ale též konkrétně ve vztahu k Ledčicím. Výstava je velice vydařená a obsažná, stojí za ní i přípravou doprovodné publikace bezpochyby mnoho času a práce. Poprvé jsem také měl

příležitost nahlédnout do interiéru statku U Cinků, blahopřeju všem zasloužilým k jeho skvělé rekonstrukci a způsobu užívání.

K jedné věci se ovšem musím vyjádřit kriticky - mezi dobovými dokumenty, umístěnými na výstavních panelech jsem našel fotografii popsanou jako žehnání zbraní katolickými kněžími. Katoličtí kněží zbraně za 1. světové války nežehnali. Polní kuráti doprovázeli vojáky ve všech utrpeních války přímo na bojištích a v zákopech a věřícím katolickým křesťanům mezi nimi (a to byla většina) poskytovali svoji duchovní službu. Před připravovanými útočnými akcemi shromážděným vojákům udělovali takzvanou generální absoluci - tedy odpuštění hříchů pro případ smrti. Fotografie zachycující kněze žehnajícího nastoupené vojáky nejspíše zachycuje právě takovou situaci (podobně by mohlo vypadat třeba žehnání praporu). V liturgických knihách té doby není obsažena žádná žehnací modlitba jakýchkoliv zbraní. Je pravdou, že v jednom barokním rituálu se nalézá žehnání dělových koulí proti Turkům, ale na tuto záležitost nelze pohlížet tak, že by se jím vyprošovalo co nejvíce krvavého účinku, ale jedná se o modlitbu za ochranu proti obrovskému nebezpečí, které tehdy představovala pro celou Evropu turecká invaze a již nezbývalo než čelit obrannou válkou. Možná, že ve středověku mohl být žehnán třeba rytířský meč, na ten se opět nehledělo jako na vražednou zbraň, ale jako na poslední prostředek zjednání spravedlnosti a ochrany slabých a bezbranných, jak rytířskému stavu příslušelo konat.

Dotyčná fotografie (nepamatuji se, je-li jedna či více) nese v dolní části oznámení o svém původu - hlásí se k jejímu nejspíše pohlednicovému vydání jakýsi spolek, označující se pojmem volnomyšlenkářský. Především v prvním desetiletí první republiky vedly podobné kruhy velmi intenzivní útoky na katolickou církev. Jednalo se o českou podobu takzvaného kulturního boje, který od osvícenství rozpoutávali liberálové a socialisté (a později nacionální socialisté a komunisté) v mnoha zemích. V tomto případě se jedná o zbraň právě tohoto boje. Zbraň vzniklou manipulací fakty, zlovolnou lží a překroucením skutečnosti. (Pravda, někteří vojáci nemuseli chápat smysl obřadu, který se navíc odehrával v latinském jazyce, a to bylo zneužito.)

Fotografie s popisem mluvícím o žehnání zbraní šířená jakýmsi volnomyšlenkářským spolkem navíc není dokumentem vypovídajícím o událostech první světové války, ale právě o následném kulturkampfu probíhajícím v české poválečné společnosti. Měla by tedy být takovým náležitým způsobem zařazena a popsána, anebo na výstavě věnované pouze období války nemá co pohledávat. Jinak napomáhá pokřivenému způsobu poznávání historie a nešťastně oživuje nepravdy a antipatie zasévané k církvi po desetiletí liberálně-národoveckým a poté komunistickým školstvím do hlav českého národa.

Děkuji za laskavou pozornost a přeji mnoho sil do Vaší společné dobré práce pro Ledčice.

Martin Brousil, vikář podřipský“

Dovolila jsem si odpovědět panu faráři následujícím e-mailem:

Vážený pane P. Brousil, paní starostka Michovská mi přeposlala Váš e-mail, jenž jsem velmi pečlivě přečetla a za nějž Vám upřímně děkuji. K jejím řádkům, které Vám poslala, nemám co dodat. Nebo snad jen následovně: Je tomu více než sto let, co se ony události staly. Neexistuje pamětník a zapsané zprávy jsou takové i onaké. Ty, o nichž píšete Vy (polní mše, duchovní útěcha, pohřby padlých a jiné), mají na výstavce velmi významné místo s **mnohou** obrazovou dokumentací. Visí tam však i **jedna** ohmataná pohlednice s textem ze vzpomínek sazenského vojáka, který je podle Vaší připomínky sporný a zavádějící a neměl by tudíž na výstavě být. Na panel byl obrázek vystaven jen proto a právě proto, že onen (přeživší) rakouský voják pocházel z našeho nejbližšího okolí. Ne tedy z důvodu nějaké „propagandy“, zlých úmyslů, poškozování té či oné skupiny lidí, nebo z jiného nepatřičného důvodu. Naší snahou nebylo ani to, abychom na výstavu vtěsnali co nejvíce informací a obecně přijímané „pravdy“. Tím méně bylo naším úmyslem vpravovat sem jakoukoliv „ideologii“. Je zřejmé, že i po uplynulém století jde pořád ještě o velmi živou, bolavou a neotupenou „materii“, od níž je třeba, jak se zdá, ještě mnohem delšího odstupu, aby mohla být zcela **objektivně** zhodnocena. Nechme proto naše mrtvé pokojně spát a tiše vzdejme čest jejich památce. Čas všechno ukáže... Jistě jste si povšiml, že **žádný** obrázek nebo text na výstavě není „vysvětlován“ dodatečnými popiskami. Nebylo to v našich možnostech, ale ani naším cílem. Věříme totiž, že „české hlavy“, o kterých se zmiňujete i Vy sám, jsou natolik moudré a s takovým „fištrónem“, že nic podobného vlastně ani nepotřebují. Jinak by nedokázaly přežít až po dnešek. Doufám, že někdy v brzké době budeme mít možnost se setkat a třeba si i leccos vyříkat. V minulosti to bývalo celkem obvyklé, zavzpomínám-li např. na Monsignora Bradnu, P. Miškovského a další. Lidé spolu mají mluvit, jen tak se „věci“ dají řešit, to mi říkával blahé paměti už můj tatínek. Hezké dny Vám přeje I. Plicková

Odpověď P. Brousila:

Vážená paní starostko,

moc děkuji za předání mého e-mailu paní Plickové i za Vaši odpověď. Též paní kronikářka mi vzápětí napsala. Moc rád se s Vámi oběma setkám, abychom si mohli pohovořit. Jinak, prosím, nic z mé výhrady neberte osobně, šlo mi o věcnou reakci na problém, o kterém vím, že je stále ve společnosti živý. Pokojné dny. Martin Brousil

Svědectví doby, které se do knížky nedostalo

„Nechť jméno Němec vaším přičiněním zní dalších tisíc let tak, že se nikdo nikdy neodváží na kteréhokoliv Němce krivě podívat.“

Císař Vilém II. k německým vojákům

„Já naučím své vojáky umírat! Válka mi připadá jako lázeňská léčba!“

Německý polní maršál Paul von Hindenburg

„Rychlými smělymi ranami vnáší naše čacká armáda zděšení a zmatek do řad našich nepřátel. Pamětliví své vojenské přísahy a v nadšené lásce k Vašemu Veličenstvu chceme i nadále chrabře a neochvějně vytrvati v boji, abychom nejen uhájili, čeho jsme dosáhli, nýbrž s pomocí Boží dobývali nová vítězství, dokud naši nepřátelé nebudou zdoláni, dokud nebude naší milované vlasti zajištěn čestný trvalý mír.“

Polní maršál arcivévoda Bedřich píše v roce 1916 FJI

„Je to svatá válka, kterou vedeme, válka za svaté a věčné statky, které Bůh svěřil německému národu.“

Dvorní kazatel Ernst Vits

„Není to naše vina, jestliže v krvavé válečné práci musíme vykonávat i činnost katů. Vojáku bylo dáno chladné železo. Má jím vládnout bez bázně: má vrazit nepříteli bajonet mezi žebra, má mu roztrástit lebku pažbou pušky. Je to jeho svatá povinnost, jeho bohoslužba. Odpusť nám, Bože, každou kulku, která netrefí! Vy, Rusové, vy, Belgičané a především vy, anglické kanálie, tady máte, co vám patří – studené železo.“

Z knihy faráře Schettlera „Ve jménu Páně vzhůru“

„Žádné slitování s Boši, nikdy už tito vrazi nevinnou nesmějí prolévat krev. Rozřízněte břicha prokletým katům, nestoudným prasatům! Ať zrudne zem krví pobitých nepřátel!“

Z francouzské dětské obrázkové knížky

„Krátko poté, co jsem převzal nejvyšší armádní velení, prosazoval jsem, vzhledem k celkové situaci, za svou povinnost předložit Jeho Veličenstvu císaři návrh rozkazu, aby byly zastaveny naše útoky ve Verdunu. Tamější boje hlodaly na našich silách jako otevřená rána. Bylo již naprosto zřejmé, že celý náš podnik je v každém směru beznadějný a pokračovat v něm by pro nás znamenalo mnohem více ztratit, než kolik bychom jich mohli způsobit nepříteli. Bojiště se stalo pravým peklem a jako o pekle se o něm též mluví mezi mužstvem. Ted', při pohledu nazpět, nemohu než přiznat, že z čistě vojenských důvodů bychom byli učinili lépe, kdybychom byli nejen ofenzívu včas ukončili, nýbrž dokonce dobrovolně vydali území, jichž jsme předtím dobyli.“

Paul von Hindenburg „Z mého života“

„Při ostřelování jest třeba 600 až 1 200 granátů na zabití jednoho člověka, což přijde přeci jen trochu draho.“

Napsal L'ILLUSTRATION v Paříži roku 1914

„Nedávno se zabýval slavný c. a. k. soud zvláštním případem. Známý pražský advokát obdržel znenadání předvolání k odvodu, nad čímž vyjádřil podiv. Načež mu důstojník ukázal dopisnici, skrze níž se advokát hlásí na vojnu sám co dobrovolník, aby dokázal svou oddanost císaři pánu. Advokát neomylně poznal písmo své paní tchyně. Nedobrovolný dobrovolník bezodkladně podal na ženinu matku žalobu odůvodněnou tím, že ho vědomě chtěla poškodit. Paní tchyně se před soudem předvedla coby přehorlivá vlastenka a dokazovala, že chtěla svou dopisnicí dostrkat svého zetě, jehož touha po obětování života císaři se jí jevila příliš vlašnou. Chtěla dát milovanému císaři o jednoho vojáka víc. Kterýmžto pádem c. a. k. soud paní tchyni, tak dojemně oddanou svému mocnáři, osvobodil. Avšak ani advokát odveden nebyl.“

Pražské noviny, 1914

(IP)

Víte, že ...

- prezident republiky, Dr. Edvard Beneš, byl jmenován 28. 10. 1947 čestným občanem Ledčic? Z jeho „jmenovacího dekretu“ vyjímám: „... provádíme tento památný akt skromným projevem vděčného uznání Vaší státnické a čistě lidské šlechetnosti. Pane prezidente, chceme, abychom nezůstali jen při tomto formálním, vnějším úředním úkonu ustálené podoby. Jsme si dobře vědomi toho, že svým blahovolným přijetím čestného občanství povznášíte nesmírně jméno a život naší obce, neboť nás tím zavazujete k řádnému a vzornému plnění našich ob-

čanských povinností. Slibujeme Vám, že nepřestaneme na slovním vlastenectví a vyvineme statečnou vůli k horlivému konání skutků nejzáslušnějších. Nespustíme oči ze svého cíle: jenom následováním Vašeho velkého životního příkladu a obětavým plněním Vašich státnických příkazů můžeme se dostati s Vámi čestně do dějin svého národa.“

- na 150. straně knihy Dominika K. Čermáka Premonstráti v Čechách a na Moravě (1877), jejíž originál je uložen v knihovně univerzity v Oxfordu, se píše: „... kázaje neúnavně proti novému tomu bludu a napomínaje i své podřízené, aby totéž činili a lid pravé víře a církvi zachovati hleděl, probošt tento pronajal ves Ledčice pod Řípem jakémusi Francovi, notáři při konzistoři Pražské a manželce jeho.“

- Jaroslav Bidlo (1868-1937) ve svém Sborníku prací historických (z roku 1906) zapsal toto: „... z roku 1260 (Emler II., č. 242), uvádí v něm i vsi na levém břehu Vltavy na bývalém panství Roudnickém a Doksanském (Krabčice, Mnetěš, Ledčice, Vražkov). Kraj Mělnický byl tehdy dosti rozsáhlý, leží ve středu mezi Pražskem, Bolešlavskem, Litoměřickem. Letopisec Vincenc uvádí k roku 1158 krajského kmeta mělnického Zvěsta, jinak se však v listinách zprávy o úřednících Mělníka nevyskytují.“

- 28. listopadu roku 1414 byl zatčen Mistr Jan Hus v Kostnici, městě na břehu Bodamského jezera a v řetězech předveden před tamní církevní koncil.

- během Velké války byla v blízkosti Paříže vybudována „papundeklová“ replika tohoto francouzského hlavního města, aby zmátla letce, a tak uchránila metropoli od náletů říšských letadel

Inzerce

SEMMELOCK

VÝROBCE VENKOVNÍCH BETONOVÝCH DLAŽEB, DLAŽDIC, OBRUBNÍKŮ, ZTRACENÉHO BEDNĚNÍ, PLOTOVEK A JINÝCH BETONOVÝCH VÝROBKŮ, POŘÁDÁ VÝPRODEJOVOU AKCI NA VÝBĚHOVÉ DRUHY VÝROBKŮ.

VÝPRODEJ PROBÍHÁ V TERMÍNU DO 25.10.2014 KAŽDOU SOBOTU VŽDY OD 8:00 DO 12:00 HODIN VE VÝROBNÍM ZÁVODĚ V LEDČICÍCH.

AKCE PLATÍ DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB.

ALOIS HONC

MONTÁŽ ELEKTRONICKÉ ZABEZPEČOVACÍ SIGNALIZACE

MONTÁŽ ANTÉNNÍCH SYSTÉMŮ

MONTÁŽ SILNOPROUDÝCH A SLABOPROUDÝCH ROZVODŮ

LEDČICE 80, TELEFON 603 259 510

PODŘÍPÁČEK

PROGRAM

- 2. 10. panáčky z listí
- 9. 10. malování tuží na kameny
- 16. 10. pletení košíků z pedigu
- 18. 10. Bazárek
- 23. 10. draci a jiní létavci
- 30. 10. výroba papírových dýní
- 6. 11. barvení papírových dýní a výroba lampiónů
- 11. 11. lampiónový průvod společně se školou.
- 13. 11. šití flíesových šál
- 20. 11. výroba mýdel
- 27. 11. výroba adventních věnců

ADVENT

- 29.- 30.11. Vánoční výstava s Kumštovním klubem
- 4. 12. šití dárkových krabiček
- 5. 12. sváteční rozsvěcení vánočního stromu
- 11. 12. výroba vánočních ozdob z přírodnin
- 12. 12. vypouštění vánočních přání - balónků
- 22. 12. pečení vánoček U Cinků